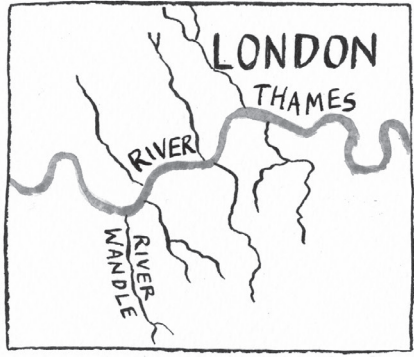
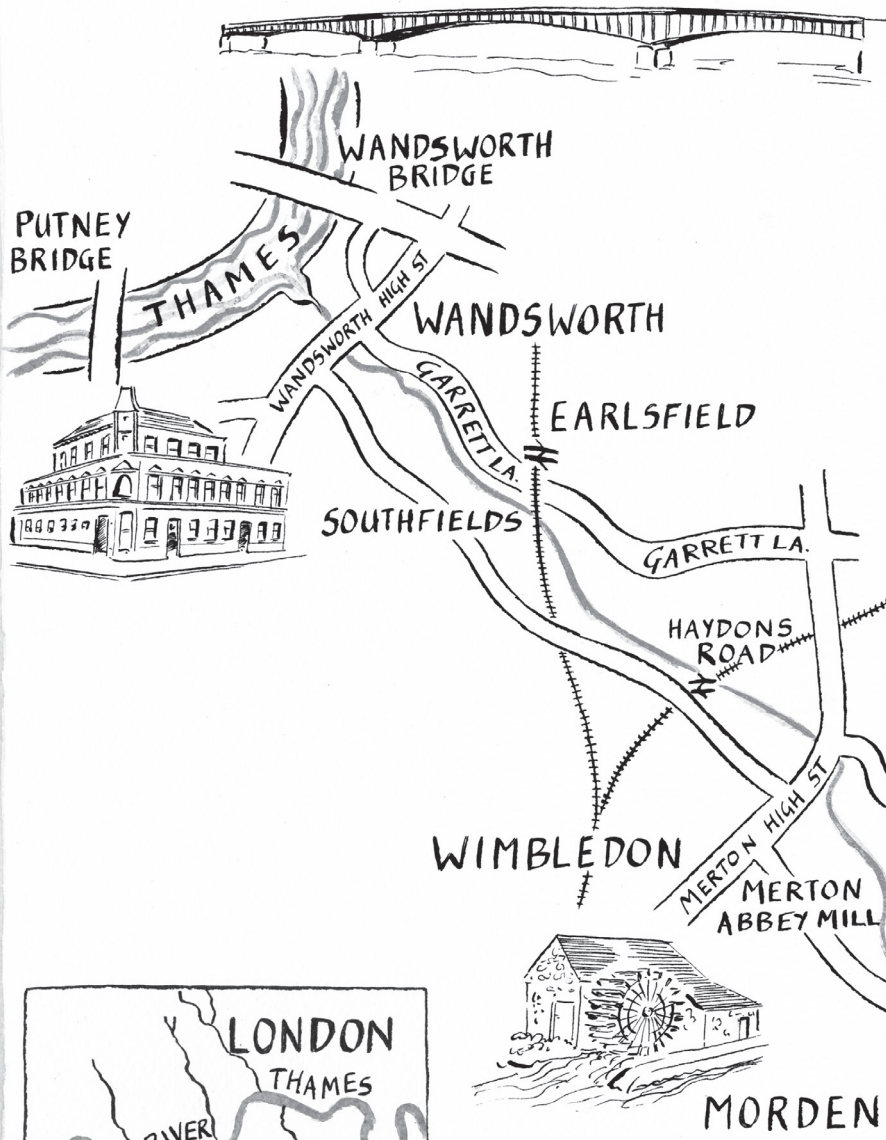

Με αγάπη στους Πατ και Τζον

RIVER WANDLE

MITCHAM

CROYDON
WANDLE PARK

MORDEN
HALL PARK

LONDON RD

MITCHAM
COMMON

BEDDINGTON
PARK

WADDON
PONDS

CROYDON RD

CAREW
MANOR

CARSHALTON

CARSHALTON
PONDS

1

Δεν υπήρχε κανένα απολύτως σημάδι που να φανερώνει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήταν απλώς μια συνηθισμένη μονοκατοικία, στριμωγμένη ανάμεσα σε άλλες, κι ένα συνηθισμένο απριλιάτικο απόγευμα Τετάρτης. Είχε έναν στενόμακρο κήπο όπως όλα τα άλλα σπίτια που ήταν χτισμένα στη σειρά σ' εκείνον το δρόμο. Ο κήπος του σπιτιού που βρισκόταν αριστερά του ήταν από χρόνια παραμελημένος. Ήταν πνιγμένος στα αγριόχορτα, στις τσουκνίδες και στους βάτους, ενώ στην πιο μακρινή του άκρη υπήρχε ένα πλαστικό σκάμμα για άμμο, γεμάτο πια με βουρκόμερα, κι ένα παιδικό ποδοσφαιρικό τέρμα πεταμένο στη μια άκρη του. Ο κήπος του σπιτιού που βρισκόταν από την άλλη πλευρά ήταν στρωμένος με πλάκες και χαλίκι, και είχε φυτά μέσα σε κεραμικές γλάστρες και πτυσσόμενες καρέκλες, που τις δίπλωναν κάθε χειμώνα οι ιδιοκτήτες και τις φυλούσαν στην αποθήκη τους. Υπήρχε ακόμη μια ψησταριά καλυμμένη με μουσαμά, που μπορούσαν τα καλοκαιρινά βράδια να τη σύρουν ως το κέντρο του κήπου.

Αλλά ο κήπος εκείνης της μονοκατοικίας είχε μια πελούζα και η χλόη ήταν φρεσκοκομμένη, για πρώτη μάλιστα φορά μέσα στη χρονιά. Λευκά άνθη λαμπύριζαν στα κλαριά μιας γέρινης μηλιάς. Οι τριανταφυλλίες και οι άλλοι θάμνοι στα ακριανά παρτέρια είχαν κλαδευτεί τόσο άγρια, που έμοιαζαν γυμνά. Δίπλα στην πόρτα της κουζίνας άνθιζαν σειρές από πορτοκαλιές τουλίπες. Υπήρχε ένα μονό αθλητικό παπούτσι με τα κορδόνια του δεμένα κάτω από το παράθυρο, άδεια ανθοδοχεία, μια ταϊστρα για πουλιά με λίγους σπόρους ακόμη σκορπισμένους στην επίπεδη επιφάνειά της και δυο άδεια μπουκάλια μπύρας δίπλα στην ξύστρα για τις μπότες.

Η γάτα διέσχισε αργά τον κήπο και στάθηκε για λίγο δίπλα στην πόρτα με το κεφάλι της ανασηκωμένο σαν να περίμενε κάτι. Μετά χώθηκε επιδέξια στο ειδικό πορτάκι της και μπήκε στην κουζίνα με το πλακόστρωτο δάπεδο, το τραπέζι –αρκετά μεγάλο ώστε να μπορούν να καθίσουν τουλάχιστον έξι άτομα– και τον ουαλέζικο μπουφέ, που ήταν πραγματικά πολύ μεγάλος για εκείνο το δωμάτιο και παραφορτωμένος με πορσελάνες και διάφορα μικροπράγματα: σωληνάρια ξεραμένης κόλλας, λογαριασμούς ακόμη μέσα στους φακέλους τους, ένα βιβλίο μαγειρικής ανοιγμένο στη σελίδα μιας συνταγής για λεμονάτη πεσκανδρίτσα, ένα ζευγάρι κάλτσες σε κουβάρι, ένα χαρτονόμισμα των πέντε λιρών, μια μικρή βούρτσα μαλλιών. Από μια μεταλλική βέργα επάνω από την κουζίνα κρέμονταν τηγάνια και άλλα μαγειρικά σκεύη. Υπήρχε ακόμη ένα καλάθι με λαχανικά δίπλα στο νεροχύτη, καμιά δωδεκάδα ακόμη βιβλία μαγειρικής τοποθετημένα σ' ένα μικρό ράφι, ένα βάζο με άνθη που είχαν αρχίσει να μαραίνονται και να γέρνουν θλιμμένα προς το περβάζι του παραθύρου, κι ένα σχολικό βιβλίο, ανοιχτό, επάνω στο τραπέζι. Στον τοίχο ήταν αναρτημένη μια λίστα με δουλειές, γραμμένη με κόκκινο μαρκαδοράκι. Υπήρχαν, τέλος, ένα κομμάτι μισοφαγωμένου τοστ, κύριο πια, σ' ένα πιάτο επάνω σε μια από τις επιφάνειες της κουζίνας, και δίπλα του ένα φλιτζάνι τσάι.

Η γάτα βύθισε με μια απαλή κίνηση το κεφάλι στο μπολ της, που ήταν ακουμπισμένο στο πάτωμα, έφαγε ένα ή δύο κομμάτια γατοτροφής, έπειτα έτριψε τη μουσούδα με την πατούσα της και συνέχισε την περιήγησή της στο σπίτι· βγήκε πρώτα από την κουζίνα, της οποίας η εσωτερική πόρτα ήταν πάντοτε ανοιχτή, και προσπέρασε τη μικρή τουαλέτα στα αριστερά για να ανεβεί τα δυο μικρά σκαλάκια. Περπάτησε λοξά για να αποφύγει ένα σπασμένο γυάλινο μπολ και έκανε το γύρο της δερμάτινης γυναικείας τσάντας που ήταν παρατημένη κάτω, στο δάπεδο του χολ. Η τσάντα ήταν όρθια και ανοιχτή, και το περιεχόμενό της διάσπαρτο στα δρύινα σανίδια του δαπέδου. Κραγιόν και πούδρα προσώπου, ένα ανοιχτό πακέτο

χαρτομάντιλα, κλειδιά αυτοκινήτου, μια βούρτσα μαλλιών, ένα μικρό μπλε ημερολόγιο με μια πένα στερεωμένη επάνω του, ένα κουτί παυσίπονα και ένα σημειωματάριο σπирάλ. Λίγο πιο πέρα ήταν ένα ανοιχτό μαύρο πορτοφόλι και γύρω του σκόρπιες μερικές κάρτες μέλους (ταξιδιωτικά γραφεία, Βρετανικό Μουσείο). Στη μια πλευρά του κρεμ τοίχου ήταν κρεμασμένο σε κορνίζα ένα αντίγραφο από έναν πίνακα του Βαν Γκογκ και στο δάπεδο, με σπασμένη την κορνίζα του, ήταν πεσμένο ένα οικογενειακό πορτρέτο: ένας άντρας, μια γυναίκα και τρία παιδιά, όλοι τους χαμογελώντας πλατιά.

Η γάτα βρήκε πέρασμα ανάμεσα σε όλα εκείνα τα συντρίμια και προχώρησε ως το καθιστικό, στην μπροστινή πλευρά του σπιτιού. Στο δάπεδο δίπλα στο κατώφλι κειτόταν ένα χέρι, τεντωμένο. Ήταν παχουλό και σφιχτό, με τα νύχια κομμένα κοντά και μια χρυσή βέρα στον παράμεσο. Η γάτα το μύρισε και μετά έγλειψε βιαστικά τον καρπό. Μισοσκαρφάλωσε επάνω στο πεσμένο κορμί με τη μαύρη φόρμα εργασίας και τη γαλάζια μπλούζα, κι έχωσε γουργουρίζοντας τα νύχια της στο μαλακό στομάχι. Αποζητώντας λίγη προσοχή, έτριψε τη μουςούδα της στο κεφάλι με τα σκούρα καστανά μαλλιά που είχαν ήδη αρχίσει να γκριζάρουν κι ήταν πιασμένα πίσω σε μια χαλαρή αλογοουρά. Οι λοβοί των αυτιών της γυναίκας ήταν στολισμένοι με μικρά χρυσά σκουλαρίκια. Γύρω από το λαιμό της κρεμόταν μια λεπτή αλυσίδα με ένα μενταγιόν. Το δέρμα ανέδιδε μια μυρωδιά από τριαντάφυλλο αλλά και κάτι άλλο ακόμη. Η γάτα έτριψε το κορμί επάνω στο πρόσωπο της γυναίκας και κύρτωσε τη ράχη της.

Έπειτα από λίγο εγκατέλειψε την προσπάθεια, πήγε στην πολυθρόνα και άρχισε να πλένεται καθώς το τρίχωμά της ήταν τώρα μπερδεμένο και κολλούσε.

Η Ντόρα Λένοξ βάδιζε αργά επιστρέφοντας από το σχολείο. Ήταν κουρασμένη. Ήταν Τετάρτη και είχε Φυσική την

τελευταία ώρα, κι έπειτα μάθημα τζαζ στη μαθητική λέσχη. Εκείνη έπαιζε σαξόφωνο – παράταιρες, διάσπαρτες νότες, όμως η καθηγήτρια της μουσικής δεν έδειχνε να ενοχλείται. Η ίδια είχε συμφωνήσει να πάει μόνο και μόνο επειδή επέμενε ο φίλος της ο Μάικ, τώρα πια όμως ο Μάικ δεν έδειχνε να είναι και πολύ φίλος της και σιγοπιθύριζε και χαζογελούσε με άλλα κορίτσια, που δεν φορούσαν σιδεράκια ούτε ήταν έτσι κοκαλιάρικα και ντροπαλά αλλά ζωηρά και γεμάτα καμπύλες, με μαύρες δαντελωτές τιράντες, αστραφτερά χείλη και λαμπερά μάτια.

Το σχολικό σακίδιο της Ντόρα, βαρύ από τα βιβλία, τρανταζόταν στην πλάτη της· επάνω στην κνήμη της ένιωθε την τσάντα της μουσικής να κουνιέται πέρα-δώθε, και η πλαστική τσάντα που επίσης κουβαλούσε –γεμάτη με μαγειρικά σκεύη και ένα τενεκεδένιο κουτί με τα καμένα κέικ που είχε φτιάξει το πρωί στο μάθημα της Τεχνολογίας Τροφίμων– είχε αρχίσει να σκίζεται. Ένιωσε ανακούφιση βλέποντας ότι το αυτοκίνητό τους ήταν σταθμευμένο δίπλα στο σπίτι. Αυτό σήμαινε πως η μητέρα της είχε επιστρέψει. Δεν της άρεσε να γυρίζει σε ένα άδειο σπίτι, με όλα τα φώτα σβηστά και μια βαριά σιωπή σε όλα τα δωμάτια. Η μητέρα της έδινε ζωή στα πράγματα: έβαζε σε λειτουργία το πλυντήριο πιάτων που γέμιζε το χώρο με τον υπόκωφο ήχο του, και ίσως έψηνε κι ένα κέικ στο φούρνο ή τουλάχιστον είχε ένα κουτί μπισκότα έτοιμο για την Ντόρα μόλις επέστρεφε, ενώ το νερό έβραζε στο τσαγερό. Έκανε τα πάντα να αναδίδουν μια αίσθηση φουριόζικης τάξης, που η Ντόρα την έβρισκε καθησυχαστική.

Μόλις άνοιξε την αυλόπορτα και προχώρησε προς το μικρό, πλακόστρωτο μονοπάτι του κήπου, πρόσεξε πως η πόρτα του σπιτιού ήταν ανοιχτή. Να είχε άραγε και η μητέρα της μόλις φτάσει; Ή μήπως ο αδελφός της; Αλλά άκουγε και έναν ήχο, έναν ηλεκτρονικό παλλόμενο ήχο. Μόλις πλησίασε περισσότερο, παρατήρησε ότι το μικρό παράθυρο δίπλα στην πόρτα, που συνήθως ήταν σκεπασμένο με πάχνη, τώρα ήταν σπασμένο.

Υπήρχε μια τρύπα στο τζάμι και έδειχνε να έχει σπάσει προς τα μέσα. Καθώς έμεινε για λίγο να κοιτά το αναπάντεχο εκείνο θέαμα, ένιωσε κάτι στο πόδι της και κοίταξε προς τα κάτω. Η γάτα τριβόταν στα πόδια της. Πρόσεξε πως είχε αφήσει ένα λεκέ στο χρώμα της σκουριάς επάνω στο καινούριο της τζιν παντελόνι. Προχώρησε μέσα στο σπίτι και άφησε τις τσάντες που κουβαλούσε να γλιστρήσουν στο πάτωμα. Στο δάπεδο του χολ ήταν διάσπαρτα κομμάτια από το σπασμένο παράθυρο. Αυτό θα έπρεπε σίγουρα να επιδιορθωθεί το συντομότερο. Τουλάχιστον δεν ήταν εκείνη υπεύθυνη για τη ζημιά. Μάλλον θα την είχε κάνει ο αδελφός της, ο Τεντ. Έσπαγε συνεχώς πράγματα: φλιτζάνια, ποτήρια, παράθυρα, καθετί εύθραυστο. Υπήρχε επίσης μια μυρωδιά. Κάτι καιγόταν.

«Μαμά, γύρισα!» φώναξε.

Πιο πέρα στο πάτωμα υπήρχε ακόμη μεγαλύτερη ακαταστασία – η μεγάλη οικογενειακή φωτογραφία, η τσάντα της μητέρας της και μικροπράγματα σκορπισμένα παντού. Ήταν σαν να είχε περάσει από το σπίτι μια θύελλα παρασύροντας αντικείμενα και πετώντας τα κάτω. Σε μια φευγαλέα στιγμή, η Ντόρα είδε την αντανάκλασή της στον καθρέφτη που κρεμόταν επάνω από το τραπέζι: μικρό ωχρο πρόσωπάκι, λεπτές καστανές κοτσίδες. Προχώρησε ως την κουζίνα, όπου η μυρωδιά ήταν πιο έντονη. Άνοιξε την πόρτα του φούρνου και αμέσως ξεχύθηκε προς τα έξω, σαν καυτή ανάσα, ένα σύννεφο καπνού που της προκάλεσε βήχα. Πήρε ένα γάντι φούρνου, τράβηξε από μέσα ένα ταψί και το άφησε στο επάνω μέρος της κουζίνας. Μέσα στο ταψί υπήρχαν έξι κατάμαυρα, καρβουνιασμένα και συρρικνωμένα μπισκότα, παντελώς κατεστραμμένα. Η μητέρα της έφτιαχνε μερικές φορές μπισκότα, για να τα βρουν επιστρέφοντας από το σχολείο. Η Ντόρα έκλεισε την πόρτα του φούρνου και έσβησε το γκάζι. Ναι, αυτό ήταν. Ο φούρνος είχε ξεχαστεί αναμμένος και τα μπισκότα είχαν καεί. Ο παλλόμενος ήχος που είχε ακούσει ήταν ο συναγερμός φωτιάς. Ο συναγερμός και ο καπνός είχαν τρομάξει τη Μιμί κι εκείνη άρχισε

να τρέχει πάνω-κάτω σπάζοντας πράγματα. Όμως γιατί είχαν καεί τα μπισκότα;

Φώναξε πάλι τη μητέρα της βγαίνοντας από την κουζίνα. Είδε στο δάπεδο, στο κατώφλι, τη γροθιά με τα δάχτυλα ελαφρώς κυρτωμένα, όμως συνέχισε να τη φωνάζει μένοντας ακίνητη.

Έπειτα προχώρησε στο χολ, εξακολουθώντας να καλεί τη μητέρα της. Η πόρτα του μπροστινού δωματίου ήταν μισάνοιχτη. Είδε πως κάτι υπήρχε από μέσα, έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο.

«Μαμά;»

Στην αρχή, έτσι ανόητα, νόμισε πως είδε λεκέδες από κόκκινη μπογιά στον απέναντι τοίχο και στον καναπέ και πασαλειμμένη μπογιά ακόμη και στο δάπεδο. Μετά το χέρι της ανέβηκε ως το στόμα και άκουσε ένα μικρό βογκητό να βγαίνει από τον ίδιο της το λαιμό κι έπειτα να ξεχύνεται στο φριχτό εκείνο δωμάτιο και να γίνεται μια παρατεταμένη κραυγή που δεν είχε σταματημό. Έβαλε τα χέρια της στα αυτιά για να μην ακούει άλλο τον ήχο, όμως τώρα η κραυγή ήταν μέσα της. Δεν ήταν μπογιά αλλά αίμα, ποτάμια ολόκληρα από αίμα και μια σκοτεινή λίμνη δίπλα σ' εκείνο το πράγμα που κειτόταν στα πόδια της. Ένα μπράτσο τεντωμένο, ένα ρολόι στον καρπό που έδειχνε ακόμη την ώρα, ένα οικείο κορμί μέσα σε μια γαλάζια μπλούζα και μια μαύρη φόρμα, ένα μισοφορεμένο παπούτσι. Όλα αυτά που της ήταν τόσο γνώριμα. Αλλά το πρόσωπο δεν ήταν πια πρόσωπο, καθώς το ένα μάτι έλειπε και το στόμα ήταν θρυμματισμένο και έμοιαζε σαν να της φωνάζει χωρίς ήχο πίσω από τα συντρίμματα των σπασμένων δοντιών. Ολόκληρη η μια πλευρά του κεφαλιού είχε διαλυθεί και ήταν μια μάζα από αίμα, χόνδρους και σπασμένα οστά, λες και κάποιος είχε προσπαθήσει να καταστρέψει εντελώς εκείνο το κεφάλι.

2

Το σπίτι βρισκόταν στο Τσαλκ Φαρμ, δυο δρόμους πιο πέρα από το θόρυβο του Κάμντεν Λοκ. Απένω ήταν σταθμευμένα ένα ασθενοφόρο και πολλά αυτοκίνητα της αστυνομίας. Μια κίτρινη ταινία είχε ήδη τοποθετηθεί περιμετρικά και κάποιοι περαστικοί είχαν σταθεί για να δουν τι συνέβαινε.

Η υπαστυνόμος Ιβέτ Λονγκ έσκυψε κάτω από την ταινία και κοίταξε το σπίτι, ένα οίκημα της ύστερης βικτοριανής εποχής, με μικρό μπροστινό κήπο κι ένα τζαμωτό παράθυρο που προεξείχε. Ήταν έτοιμη να περάσει μέσα, όταν είδε τον επιθεωρητή Μάλκολμ Κάρλσον να βγαίνει από ένα αυτοκίνητο, και στάθηκε να τον περιμένει. Έδειχνε πολύ σοβαρός και απορροφημένος στις σκέψεις του, μέχρι που την είδε και τη χαιρέτησε με ένα νεύμα.

«Μπήκες ήδη μέσα;»

«Μόλις έφτασα», αποκρίθηκε η Ιβέτ. Έκανε μια μικρή παύση και μετά πρόσθεσε απερίσκεπτα: «Είναι αστείο να σε βλέπω χωρίς τη Φρίντα».

Η έκφραση του Κάρλσον έγινε σκληρή.

«Εννοείς πως είσαι ικανοποιημένη που δεν μας βοηθάς;».

«Δεν... δεν ήθελα να πω αυτό», τραύλισε η Ιβέτ.

«Ξέρω καλά ότι δεν σου άρεσε να βρίσκεται στα πόδια μας», είπε ο Κάρλσον. «Όμως αυτό το θέμα λύθηκε. Ο αρχηγός αποφάσισε ότι έπρεπε να φύγει, και η ίδια παραλίγο να σκοτωθεί στη διαδικασία. Αυτό ήταν και το σημείο που σου φάνηκε αστείο;»

Η Ιβέτ κοκκίνισε αλλά δεν απάντησε.

«Πήγες να τη δεις;» ρώτησε ο Κάρλσον.

«Πήγα στο νοσοκομείο».

«Αυτό δεν φτάνει. Οφείλεις να κάνεις μια συζήτηση μαζί της. Μέχρι τότε όμως...»

Έδειξε με το χέρι του προς το σπίτι και προχώρησε μέσα. Ήταν γεμάτο ανθρώπους που φορούσαν εργαστηριακές φόρμες, γάντια και πλαστικά καλύμματα στα παπούτσια τους. Κάποιοι μιλούσαν με πνιχτές φωνές, κάποιοι άλλοι ήταν σιωπηλοί. Ο Κάρλσον και η Ιβέτ φόρεσαν γάντια, πέρασαν πλαστικά καλύμματα γύρω από τα παπούτσια τους και προχώρησαν μέσα στο χολ. Προσπέρασαν μια γυναικεία τσάντα που βρισκόταν κάτω στα σανίδια, μια φωτογραφία μέσα σε σπασμένη κορνίζα, πέρασαν έπειτα δίπλα από έναν άντρα ο οποίος αναζητούσε δακτυλικά αποτυπώματα, και μπήκαν στο καθιστικό, όπου είχαν στηθεί προβολείς.

Η νεκρή γυναίκα κειτόταν κάτω από τα φώτα σαν να βρισκόταν στη σκηνή. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα. Το ένα της χέρι ήταν τεντωμένο στο πλάι, το άλλο κατά μήκος του σώματός της με τα δάχτυλα μισοσφιγμένα. Τα μαλλιά της, καστανά, είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Το στόμα της έχασκε συνθλιμμένο και την έκανε να μοιάζει με τρελαμένο ζώο που γρυλίζει, όμως από εκεί που στεκόταν ο Κάρλσον και κοιτούσε προς τα κάτω το άψυχο σώμα, μπορούσε να διακρίνει μια λάμψη ανάμεσα στα θρυμματισμένα δόντια της. Από τη μία πλευρά του προσώπου της το δέρμα ήταν λείο, αλλά μερικές φορές ο θάνατος σβήνει τις ρυτίδες, απομακρύνει τα σημάδια που έχει χαράξει η ζωή, για ν' αφήσει στη θέση τους τα δικά του. Ο λαιμός της είχε τις ρυτίδες μιας γυναίκας μέσης ηλικίας.

Το δεξί της μάτι ήταν διάπλατα ανοιχτό, σαν να τους κοιτούσε. Η δεξιά πλευρά του κεφαλιού της είχε βαθουλώσει προς τα μέσα και έδειχνε κολλώδης από τα υγρά και τα θραύσματα οστών. Το αίμα είχε διαποτίσει ολόγυρά της το μπεζ χαλί, είχε ξεραθεί σε λεκέδες παντού στο δάπεδο και είχε ραντίσει τον πλησιέστερο τοίχο, μετατρέποντας εκείνο το καθιστικό ενός απλού σπιτιού σε σφαγείο.

«Κάποιος της έδωσε πολύ γερό χτύπημα», μουρμούρισε ο Κάρλσον ιστώνοντας το κορμί του.

«Διάρρηξη», άκουσε να λέει μια φωνή πίσω του. Ο Κάρλσον στράφηκε και κοίταξε. Ένας αστυνομικός στεκόταν πίσω του, κάπως υπερβολικά κοντά του. Έδειχνε πολύ νέος, γεμάτος σπυράκια και με ένα ελαφρώς αμήχανο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Τι πράγμα;» είπε ο Κάρλσον. «Ποιος είσαι εσύ;»

«Ονομάζομαι Ρίλεϊ», είπε ο αστυνομικός.

«Είπες κάτι προηγουμένως».

«Διάρρηξη», επανέλαβε ο Ρίλεϊ. «Εκείνη τον έπιασε στα πράσα και της επιτέθηκε».

Ο Ρίλεϊ πρόσεξε την έκφραση του Κάρλσον και το χαμόγελό του έσβησε.

«Σκεφτόμουν δυνατά», δικαιολογήθηκε. «Προσπαθούσα να είμαι πρακτικός. Και προνοητικός».

«Προνοητικός», σχολίασε ο Κάρλσον. «Εγώ νόμιζα πως έπρεπε να εξετάσουμε τη σκηνή του εγκλήματος, να ψάξουμε για αποτυπώματα, τρίχες και ίνες, και να πάρουμε μερικές καταθέσεις προτού καταλήξουμε στο τι ακριβώς συνέβη. Έχεις κάποια αντίρρηση γι' αυτή τη διαδικασία;»

«Όχι, κύριε».

«Χαίρομαι».

«Επιθεωρητά...»

Ο Κρις Μάνστερ είχε μπει στο δωμάτιο. Στάθηκε για ένα λεπτό και κοιτούσε το άψυχο κορμί.

«Τι ξέρουμε, Κρις;»

Ο Κρις χρειάστηκε να καταβάλει κάποια προσπάθεια για να στρέψει ξανά την προσοχή του στον Κάρλσον. «Δεν το συνηθίζεις αυτό», είπε.

«Πρέπει να προσπαθήσεις όμως», απάντησε ο Κάρλσον. «Το μόνο που δεν χρειάζεται αυτή τη στιγμή η οικογένεια είναι εσένα να υποφέρεις για λογαριασμό τους».

«Έχετε δίκιο», είπε ο Μάνστερ και κοίταξε το σημειωματάριό του. «Ονομάζεται Ρουθ Λένοξ. Εργαζόταν στο δήμο ως

ιατρική επισκέπτρια. Ξέρετε, σε ηλικιωμένους, νέες μητέρες, τέτοιες περιπτώσεις. Σαράντα τεσσάρων ετών, παντρεμένη, τρία παιδιά. Τη βρήκε η μικρότερη κόρη επιστρέφοντας από το σχολείο, γύρω στις πέντε και μισή».

«Είναι εδώ τώρα;»

«Είναι επάνω, στο γραφείο, μαζί με τον πατέρα και τα άλλα δυο παιδιά».

«Υπάρχει εκτίμηση της ώρας θανάτου;»

«Μετά το μεσημέρι και πριν από τις έξι το απόγευμα».

«Αυτό δεν μας βοηθά και πολύ».

«Σας λέω απλώς αυτά που μου είπε κι εμένα ο δρ Χιθ. Μου είπε πως το σπίτι ήταν θερμαινόμενο, η μέρα ζεστή, ήλιος έμπαινε από το παράθυρο και ότι η εκτίμησή του δεν μπορεί να είναι απόλυτα ακριβής».

«Καλά. Το όπλο του εγκλήματος;»

Ο Μάνστερ σήκωσε τους ώμους.

«Κάποιο βαρύ αντικείμενο, έτσι είπε ο δρ Χιθ. Με αιχμηρή άκρη, όχι όμως λεπίδα».

«Κατάλαβα», είπε ο Κάρλσον. «Παίρνει κάποιος αποτυπώματα από τα μέλη της οικογένειας;»

«Θα το ελέγξω».

«Έκλεψαν τίποτα;» ρώτησε η Ιβέτ.

Ο Κάρλσον στράφηκε και την κοίταξε. Ήταν η πρώτη φορά που μιλούσε από τη στιγμή που μπήκαν στο σπίτι. Ο τόνος της φωνής της ακουγόταν ακόμη κάπως τρεμάμενος. Ίσως είχε φανεί πολύ σκληρός μαζί της.

«Ο σύζυγος είναι ακόμη σε κατάσταση σοκ και δεν μπορεί να μας δια φωτίσει», είπε ο Μάνστερ. «Φαίνεται όμως ότι κάποιος άδειασε το πορτοφόλι της».

«Καλύτερα να μιλήσω μαζί τους. Είναι στο γραφείο του, είπες;»

«Το πρώτο δωμάτιο που θα συναντήσετε μόλις ανεβείτε τις σκάλες, ακριβώς δίπλα στο λουτρό. Η Μέλανι Χάκετ είναι μαζί τους».